

כוכבי החלציים

חגורת אוריון

בבסיס האור הנצו כוכביה,
בקר הסתו הנצו כוכביה,
ברעש הרחוב הנצו כוכביה,
מעל העיר פריז הזאת הנצו כוכביה,
מעל כתום בתי העיר הנצו כוכביה,
מדם הרקיעים שבי הנצו כוכביה,
מדם הרקיעים כחלים הנצו כוכביה וזרחו.
מנפש מחטים אשר דוקרים בגוף הנצו כוכביה וזרחו.
באור הירחים ההם בנגה שעלה מהם הנצו כוכביה וזרחו.

הנצו כוכביה בידיים. הנצו כוכביה ברגלים.
ושלשת כוכביה – הבשר של כוכביה –
התחשרו בי

כי כוכבי

החלצים

התעברו.

דמדומים בבוקר

כָּל שֶׁהִתְעַבְתָּה הַחֲשֵׁכָה,
כָּל שֶׁהִתְקַדֵּר הָעֶרְפֶּל,
כָּל שֶׁהִצָּנָה פְּרִצָּה בְּגוֹף,
כָּל שֶׁשְׁתִּיקָה עֲלֶתָה יָפָה;

כָּל שֶׁהִתְכַּסּוּ עֵנָן עֲבָה
צְרִיחֵי הַכְּנִסִּיָּה הַמְחֻדָּדִים,
כָּל שֶׁשְׁתַּרְגּוּ וְהִסְתַּבְּכוּ
זִרְעֵי הַנִּשְׁמָה הַיְּהוּדִית

בְּגוֹף הַמְּבֹהֵל וְהַקָּטוֹם –
הַסְמִיקָה הַחֲמָה אֶת הַמְּזֹרַח.
(אִם עֲפַעְפִּי רְאוּ אֶת הַמְּזֹרַח
הִיָּה זֶה בּוֹדָאֵי חֲלוֹם עֲמוּס).

בְּעֶשֶׂר שׁוֹב פָּרִיז הַתְּעוֹרָרָה – –
וּכְמוֹ דְּבַר מְכַל זֶה לֹא אֶרֶע.

שלושה שירי גוף

א. הרובע השמונה עשר (פריז)
לסדריק

אָמַר לִי
עַל מָה יֵשׁ לְהִבִּיט, אִם
הַנֶּפֶשׁ חִלּוּדָה וְעֲצוּבָה?
הֵבֵט בִּי וְסִפֵּר לִי שִׁפְיָתִי,
וְשֶׁהָאֵהָבָה שְׁבִי מְרוּהָ.

רַק דַּע: מִימֵי מָרִים. הַגּוֹף שְׁלִי עִירָם.
צֵלוּ מִטִּיל בִּי פֶחַד. דַּע: הַנְּשִׁיקָה
תָּבֵל. תָּבֵל מֵהָר. סְדָרִיק, בּוֹא תַעֲרֵם
תַּקְוֹת רְעוּת-בֶּשֶׁר עַל אֲדָמָה טוֹבָה.
בּוֹא וְהִיָּה שְׁתוּל עַל אֵהָבָה, וְהִיא מְרוּהָ.

ב. וילז'ואיף (פריז רבתי)
למעאד

שְׁאֲכֻזְבִּתִי אוֹתָךְ וְאֲכֻזְבִּתִי אֶת עֵמֶק עֲצָמִי.
שְׁהִינְ עֵמֶד וְהִנֵּפֶשׁ נוֹתֶרָה רְפוּיָה
כָּל הַלֵּילָה הַהוּא. שְׁהִינְ הִיָּה לִי מֵתוֹק
וְשׁוּעָתִי לְעֶצֶב אַחֵר וּבְכִיתִי הָרַבָּה בְּחִיקָךְ

שְׁבִקְשִׁתִּי לְחֹשׁ אֶת הַנֶּפֶשׁ נִזְקָפֶת בַּגּוֹף
וּבְכִיתִי הָרַבָּה

שְׁאֲכֻזְבִּתִי אֶת עֵצִם עֲצָמִי
כָּל הַלֵּילָה הַהוּא

שְׁפַגְעָתִי בָךְ.

ג. נֹה יַעֲקֹב (ירושלים)

לנעם

נִזְכַּרְתִּי עֲכָשׁוּ כְּשֶׁחֲתַכְתִּי סֶלֶט
וְעִלְתָּה בִּי רִכּוֹת
שִׁישׁ אֵיזָה רָגַע כָּזָה. אֵי בָזָה:

בְּפִי דָם וְרִידֵי הַהוֹלָמִים
וּבִידּוֹ הַפְּרוּשָׁה הַחֲמָה הוּא עוֹטֵף אֶת פָּנָי
מִלְמָטָה.

וְעַד הַגֶּרוֹן לְכָל אֶרֶץ הַלָּסֶת בִּי הוּא,
וְהַטַּעַם נִקְרָשׁ בְּעִנְבָל וְהַעֵין דּוֹמַעַת.

הַחֶרֶף נִשֵּׁב בַּחֲלוֹן שֶׁפָּנָיו אֶל הָעֵמֶק:
אֵיךְ אִזְּ עַל גְּדוֹתֶיהָ
כְּמוֹ תֵּאֲנָה שֶׁהִבְשִׁילָה,
הַנֶּפֶשׁ פִּקְעָה.

פסגת זאב, לילה

זֵין אוֹתִי בַּתַּחַת אֵינָה עָרֶס.
בַּחֲנִיָּה. בַּחֲשֶׁה. עַל שְׁמִיכוֹת.
שְׁכַבְתִּי וְהִנַּחְתִּי לוֹ לְשַׁחַט
בַּעֲטָרְתּוֹ אֶת הַמַּעֲי הַגָּס.

הוא לא רָאָה בַּחֲשֶׁה אֵיךְ עֻיִּית
הַשְׁקֵט הַדוֹהֶרֶת בְּתוֹכִי,
הַדְּבִיקָה לִי מוֹרֶשֶׁת וְתוֹיִת
וְהַתְמַצָּקָה לְרַעַשׁ וְלִסְחִי.

בְּרָחוּב מִשֶּׁה שְׁמִיר מְסַפֵּר אַרְבַּע
נִשְׁקָתִי לְגוֹפּוֹ וְלֹא לְפִיו.
רְאִיתִי בְּרוּחִי כִּיצַד הָרֶבַע
הַיֵּלֶד שֶׁהַפַּעֵם לֹא אָנִיב,

וְחִשְׁתִּי אֵיךְ גּוֹפִי לֹא מֵאַחֵר
לְקַפֵּא בְּלֵב קַפּוּץ וּלְצִיִּית.
מֵאֲזֹ אוֹתוֹ הַיּוֹם אֲנִי בּוֹחֵר
לְסַגֵּד לְזֵין בְּלִי לְהַתְפַּיֵּט.